

ledes, at naar en Skoveier boer uden for Kommunen, kan han frigjøre sig for Naturalarbejde til Opfyldelse af den Snekastningspligt, som paahviler Skoven, og jeg antager ogsaa, at det er Mening. Det hedder nemlig i Paragrafen: Brugeren af de i en Kommune beliggende Skovstrækninger ansættes i samme Forhold som andre Hartkornbrugere til Snekastning til Kommunen efter Skovens Hartkorn — dog at Skovskuld regnes halvt imod Alger- og Engshartkorn. Naar Saadant anmeldes for Sogneraadet inden Marts 15de Oktober, kan Vedkommende fritages for Arbejde in natura paa den Maade, som her er antydet. Her staar Sattet om, at Vedkommende skal have Bopæl i Kommunen, og jeg finder ikke ellers i Lovforslaget Noget — hvis jeg har overset det, bedes det rettet — som modsiges den Antagelse, at enhver Skoveier ganske rolig kan sige: jeg vil ikke have Noget med at leie Arbeidere, Sogneraadet kan skaffe Nogle for mig! Hvis det er Tilfellet, vil jeg indtrængende opfordre til, at vi faae en bestemt Rettlelse i denne Henseende. Er det en Mangel i Redaktionen, kunne vi let komme ud derover, men hvis ikke, saa maa dette Spørgsmaal færlig behandles. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen) sagde, at han vilde være med til, at der i Stedet for, at Skovskuld regnes halvt mod andet Hartkorn, blev sagt, at det regnes dobbelt. Kunne vi ikke blive enige om en Middelvei, at det skal svare lige saa meget? Naar vi i det Hele taget gaa til en Omlægning af disse Forhold, saa er det sikkert nok, at vi her lægge nye Byrder paa Skovene, men Skovene have ogsaa saa betydelige Begunstigelser, ere saa favoriserede, at de nok kunne trænge til at komme lidt under Behandling, naar vi endelig skulle til at røre ved dem. Det var særlig kun disse korte Bemærkninger, jeg fandt Anledning til at gjøre. Men da jeg nu har faaet Ordet, vil jeg dog ogsaa gjøre opmærksom paa, at naar vi gaa over til at gjøre denne Sag til en kommunal Sag — og det er jo stærkt præciseret af den ærede Indenrigsminister, at det er et nyt Skridt, vi gjøre, at nu bliver Snekastningssagen en kommunal Sag — finder jeg, at man helt igennem har stillet Kommunalbestyrelsen noget langt nede i Rækken af dem, som have med dette Anliggende at gjøre. Der er særlig eet Udtryk, der kommer igjen paa flere Steder, som støder mig, og som jeg finder bør rettes. Det er Udtrykket: „efter stedsfunden Forhandling med Sogneraadet kan Amtsraadet“. Det forekommer i § 4 og § 5, og saa vidt jeg huffer et Sted til. Jeg ser ikke rettere, end

at naar Sagen skal gjøres til en Kommunal-sag, er det en meget upraktisk Maade at tage Tingene paa, at det er Amtsraadet, som afgjør det Hele, at det er Amtsraadet, som først satter Bestemmelse om Distrikternes Inddeling og Ordning og dernæst affatter Regulatorerne osv., kun med den lille Tilføielse: efter forudgaaet Forhandling med Sogneraadene. Det er da ganske sikkert muligt, at denne Forhandling kan blive meget svag, ja maaske kun komme til at bestaa i et Spørgsmaal, som man ikke engang behøver at afvente Svaret paa, end sige tage Hensyn til. Det kjende vi i Sogneraadene paa andre Omraader. For mig er det altsaa noget lidet Tilfredsstillende, at Hovedprincippet er det, at Amtsraadet afgjør Sagen, og der dertil kan føies: efter forudgaaet Forhandling med Sogneraadet. Saalænge der ikke er Garantier for, af hvilket Indhold denne Forhandling skal være, og i hvilket Omfang den skal foregaa, eller hvad den kan faae at bethyde, kan jeg ikke være tilfreds med den Stilling, som Kommunen, der naturlig burde tage hele Ledelsen paa sig, kommer til at indtage. Jeg er ikke blind for, at i Analogi med vor hele kommunale Lovgivning maa Amtsraadet føre et Overtilsyn med denne Ting ogsaa, men der vil ikke være Noget i Veien for, at den egentlige Afgjørelse overlades til Kommunerne, saa at det blev dem, der affat Grændserne, lagde Planen for Arbejdet og affattede Regulatorerne, mod at saa den hele Ordning blev approberet af Amtsraadet. Det kunde jeg forstaa. Men som det nu er ordnet, er Forholdet vendt paa Hovedet. Det tror jeg er uhenfigtsmæssigst, og det har heller ikke nogen Værdi, naar det skal have Udseende af, at vi nu gaa over til en kommunal Ordning af denne Sag.

Rein: Den ærede Indenrigsminister indrømmede mig, at der var noget Vagt i Reglen i § 5 om Fordelingen af Snekastningsbyrden; men han mente, at man maatte berolige sig med, at den samme Anke kunde gjøres mod de gjældende Bestemmelser, der findes i Loven af 1858, og han troede, at man kunde troste sig med, at naar man var kommen ud af det med den, kunde man ogsaa haabe, at det vilde gaa i Fremtiden. Der er imidlertid, og det er det, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, den Forskjel, at Princippet nu skal forandres. Man kunde maaske sige, ganske kort udtrykt, at Hovedtanken i Loven af 1858, navnlig fordi det kun var en Lovbestemmelse, der sluttede sig til Reglementet af 1799, var, at Snekastningsbyrden skulde fordeles efter Mennekter, men dog saaledes, at der ved Siden deraf toges Hensyn til